

rere maa søge den hos andre af Thingets Medlemmer. Naar der nu foresligger Spørgsmaal om at bevilge Tilskud, som der er gjort Regning paa i et saadant allernaadigst approberet Reglement, komme vi under det stærke Tryk, jeg før omtalte, og man maa da frygte for, at vi heller ikke denne Gang kunne modstaae det. Hvad der imidlertid gjør, at jeg i dette Tilfælde har noget mere Haab, er den Omstændighed, at dette Reglement udkræver en Forandring i en af Thinget vedtagen Lov af 29de August 1862, der vistnok vil være i Thingets Erindring, da den blev sat igjennem efter en temmelig udførlig Forhandling. Den gaaer ud paa at hde et Tilskud af 4,500 Rb. i Lønningstillæg til de Profesorer og Bestillingsmænd ved Akademiet, som have deres Hovedindtægt derfra. Der var altsaa sat en ganske bestemt Anvendelse, og det ikke tilfældigt, men med Forkastelse af to Forslag, af hvilke det ene gik ud paa, at der blot skulde gives en rund Sum til Akademiet, og dettes Anliggender derved holdes borte fra Staten, en Sum, der iøvrigt kun var 14,500 Rb., altsaa bethdeligt under det nu forlangte Beløb, og det andet paa, at man samt idigt med Lønningstillægget fastsatte ved Lov visse Hovedregler for Ordningen af dets Forhold. Ved den Stikkelse, Loven fik, skulde det derimod betegnes, at vi vilde inddrage Akademiets Forhold, naturligvis kun de udvortes Betingelser for Kræfternes frie Bevægelse, under vor Lovgivningsvirksomhed, dog ikke i Forbigaaende under en Lønningsslov, men saaledes, at de kunde overveies og forhandles særskilt. Da det altsaa er en engang vedtagen og vel overveiet Beslutning af Thinget, som det nu gjælder om at forandre gennem det foreliggende Forslag, har jeg det Haab, at vi ogsaa nu ville holde fast derved, ja, jeg haaber endog, at de ærede Medlemmer, der dengang stemte imod, nu, da Thinget engang har fattet sin Beslutning, ville bøie sig derfor og foreløbig nægte deres Samtykke til det Forslag, her er fremkommet.

Hvor lidt vi, ved saaledes at lade disse Anstalter virke uden vor Indflydelse, ere istand til at hæmme Forhøielsen af Pengetilskuddene, derpaa have vi, som bekjendt, et andet slaaende Beviis i Theatret. Efterat saamange ærede Medlemmer

have udtalt sig om dette, skal jeg imidlertid ikke gaae videre ind derpaa, men blot henlede Opmærksomheden paa de 10,000 Rb., der forrige Aar bleve bevilgede under ganske særegne Omstændigheder, og som det synes mig, man denne Gang altfor meget har overseet. Disse 10,000 Rb., som et Tillæg til de 15,000 Rb., der tidligere vare bevilgede som Sædtillæg, kom først frem i den sidste Finantslov, og fandt her saa stærk en Modstand, at den daværende Minister fandt sig foranlediget til at erklære, at han ikke kunde vedblive at bestyre Theatret, hvis de ikke bleve bevilgede. Dette i Forbindelse med, at der blev aabnet Udsigt til en Indskrænkning i Balletten, bragte flere Medlemmer til at stemme derfor. Saar foreligge de samme 10,000 Rb. i Posten 25,000 Rb., men da den ærede nuværende Minister vel ikke vil gjøre det til et Kabinetsspørgsmaal for sit Vedkommende, tør jeg haabe, at Thinget ikke denne Gang vil bevilge dem, og det saameget mere, som der ikke foreligger Noget om, at man har ifinde at indskrænke Balletpersonalet. Paa Sorø Akademiets Konto er der en Post, der ikke har været omtalt, og som dog let, forekommer det mig, kan faae stor Betydning. Det er Posten 60,000 Rb. som laan til Opførelse af Kirker. Den støtter sig til Loven af 19de Januar 1863, der bemyndiger Ministeriet til at udlane af sine Midler i Finantsaaret 1862—63 3,000 Rb. og i 1863—64 40,000 Rb. Paa nærværende Budget er der nu foreslaaet en Bevilling af 60,000 Rb. Jeg savner imidlertid Oplysning om Sikkerheden af det Pant, der skal gives for et saa bethdeligt Laan, der skulde anvendes til Istandsættelsen af Maribo og Viborg Kirker og for en Deel tillige til Kallundborg Kirke, og dog turde Folkethinget, som den ærede Rigsdagsmænd for Kjøbenhavns Ste Valgkreds (Wille) bemærkede, have god Anledning til at være forsigtig med Modtagelsen af nye Pantter for Sorø Midler. Her vil man ikke kunne beraabe sig paa Holbergs Skuespilbygning, men snarere paa Biskop Absalons Minde, og det kunde jo virkelig være smukt, om Absalons Stiftelse hjalp til at reise Esbern Snares deels nedfaldne deels maaffee faldefærdige Kirke, ja man kommer endog ubilkaarlig til at tænke paa Tjenneslevlilles nedfaldne Taarne. Men